

Bản năng của kẻ chuyên nghề vào sinh ra tử bùng dậy trong người. Tư Cụt bắt mình sang bên, ngồi thẳng lên. Hoàng hốt, Mìla cuộn tròn trong «ga» giường để che thân thể trần truồng.

Gã Cụt khựng người khi nhận ra Ba Mòde và Tám Răng. Tám Răng đứng gác ngoài cửa, tay chống nạnh, vẻ mặt kiêu căng và dữ tợn.

Dáng điệu thần phục ngoan ngoãn hồi nãy đã biến mất trên mặt Ba Mòde. Tay hắn lăm lăm khăn sùng còn.

Tư Cụt nhận ra tiếng quát nồn xược của Ba Mòde. Hắn định nhìn Ba Mòde bị bức tượng Vệ nữ khỏa thân làm chóá mắt nên nhảy vào tranh phần. Vì vậy, hắn khệnh khạng gạt cái gối tròn văng xuống đất, với ý định cảnh cáo, kèm theo câu nói hạch dịch:

— Gì thế các chú ?

Ba Mòde lạnh lùng ra lệnh :

— Thăng khốn, dung lên.

Tư Cụt phản đối :

— Ai cho phép các chú gọi đàn anh là thăng khốn ?

Tám Răng cười ác ôn :

— Cụt ơi, mày ngu như con chó. Mày tưởng bọn tao là đàn em lá ? Còn lâu. Chẳng qua bọn tao đồng kích c. o máy xem chơi. Giờ chết của mày toi rồi. Mày theo dao nào, Phạt hay Thiên chúa. Quý xuống sám hối rồi ăn kẹo đồng.

Sự thật đã xảy ra một cách quá phũ phàng. Quen với phép đối xử giang hồ, Tư Cụt luôn luôn có tinh thần mã thượng. Mỗi khi đấu dao với kẻ thù, hắn thường mời đám trước. Hắn không ngờ

bọn người giang hồ như hủn đả lừa hắn.

Tuy nhiên, Tư Cụt không phải là kẻ đầu hàng dễ dàng. Cái chết đã là bạn thân của hắn từ nhiều năm nay. Tức lạnh người, hắn vẫn cố nén :

— Hừ, các chú đừng láo. Tôi sẽ mách lại với ông Simun.

Tám Răng ngửa cổ cười sảng sặc :

— Simun, Simun . . . Cụt ơi, lớn ngàn ấy tuổi đầu mà còn ngây thơ như con gái dậy thì. Được, mày muốn gì, tao nói giùm với ông Simun cho. Nhưng bây giờ mày phải nghe lời chúng tao. Vì thời giờ eo hẹp, không thể nói chuyện phiếm với mày. Chúng tao sẽ hóa kiếp cho mày nhẹ nhõm, không đau đớn gì hết.

Tư Cụt định nói thì Ba Mòde găm gù, ngoắt họng sùng :

— Thăng khốn, giờ hại tay lên.

Mắt đỏ ngầu, Tư Cụt đành bước xuống giường. Ba Mòde lại đồng ý dục như viên tướng ngoài trận địa :

— Được, mày ngồi xuống ghế, tay đặt trên đùi.

Tư Cụt còn trù trù thì Ba Mòde quát lớn :

— Đặt tay trên đùi, nhanh lên, và không được nhúc nhích.

Rồi Ba Mòde quay lại phía giường :

— Mìla !

Thiếu phụ trùm mền kín mít, tưởng làm như vậy sẽ được hai tên dục còn tha tội. Nàng đã làm. Chúng đến để giết nàng.

Tám Răng lại léo nhéo :

— Mìla. Còn dợ gì mà không ngồi dậy cho rồi.

Ba Mòde kéo tấm ga tuột khỏi người thiếu phụ. Nàng nằm tó hồ dưới ánh đèn sáng quắc. Tám Răng quát :

— Đứng xuống đất, mau lên.

Mila tuân lệnh răm rắp, mặt tái mét. Càng tái nàng càng đẹp, hai tên đao búa ngó nàng trân trân. Trong một cử chỉ tự vệ thông thường, nàng lấy tay che thân. Ba Mòde trợn mắt :

— Bỏ tay xuống. Cứ đứng như thế. Uốn ngực ra cho chúng tao thưởng thức. Uổng quá, ngực mày no tròn thế này mà tao bắn vào.

Thiếu phụ rú lên :

— Trời ơi, em có tội tình gì... Các anh tha cho em.

Tám Răng cười đều giả :

— Tha hả? Mày chỉ có thù doan dâm dục ấy. Lúc nãy thẳng Tư Cụt dọa giết, mày cũng cõng truồng ra, ôm ấp nó. Bây giờ lại véo von, diễn lại trò nữ sắc. Đừng hy vọng, con a. Thế nào, mày muốn bị thương ở đâu? Đồi vú mày ngon quá, để tao ngọam một miếng.

Tư Cụt xen vào :

— Tụi bay là thẳng hèn. Tao khát máu thật đấy, song không khi nào giết đàn bà đẹp. Vả lại, trong nghề giang hồ, giết được kẻ cầm khí giới trong tay mới anh hùng.

Tám Răng nói :

— Cảm hòng đi. Rồi mở mắt xem tao biểu diễn.

Hắn quay về phía Mila :

— Cô em, tiến lại đây cho các anh ngắm nghĩa

một chút. Gớm, thân thể em trắng quá, rấy máu thật uổng.

Run như cây sậy, Mila tiến lên một bước. Nàng không dám lấy bàn tay che thân nữa. Ba Mòde ngoắt miệng súng.

— Cô em biểu diễn vài điệu nhảy giựt gân xem.

Mila lắc đầu :

— Tay chân riu lại, em không múa được.

Tám Răng cười hèn hếch :

— Hừ, nếu em không múa tay chân thì múa răng vậy. Em biết hàm răng của anh chứ? Anh cắn nhẹ là đứt cổ. Máu em chắc nhiều chất ngọt lắm.

Mila lại rú lên :

— Em cắn rơm, cắn cỏ lay hai anh. Hai anh bắt làm gì, em cũng làm.

Ba Mòde dăng lẳng :

— Thì nhảy múa ngay đi. Phải biểu diễn thật tình tứ như ở trên sân khấu Vieng Ratry vậy.

Nước mắt ràn rụa, Mila uốn éo theo một điệu luân vũ tưởng tượng. Tám Răng khoát tay :

— Không được. Các anh thích em múa bung và ngoáy móng kia.

Thiếu phụ tuân lời răm rắp.

Gương mặt nàng buồn thăm một cách lạ lùng. Mắt nàng tóe ra một tia lửa căm lờn ghê gớm. Nếu biết đôi chút võ nghệ nàng đã liều mạng...

Ba Mòde đã nghe nói nhiều về tài thu hồn dân ông của Mila, giờ đây mới được mục kích bằng xương bằng thịt. Thân thể nàng uốn

khúc mềm mại, uyển chuyển bay bướm như giắt lụa đào của những cung nữ tuyệt diệu ngày xưa trong hoàng cung Luang Prabang thăm kín...

Bình tĩnh hơn, Tâm Răng đứng khoanh tay, miệng cười lạnh lùng. Hết nhìn Ba Mòde, hẳn lại nhìn Gã Cụt. Trong cuộc đời trời nổi, hẳn không bao giờ rung động. Hẳn chỉ nghĩ đến giết người. Nghĩ đến món tiền thưởng kếp sù mà ông chủ sắp trao cho hẳn.

Như thường lệ, ông chủ cũ ân cần dặn hẳn :

— Giao việc này cho chú. Chỉ có chú mới có đủ tài ba và kinh nghiệm. Còn thằng Ba Mòde... Nó là đồ bỏ...

Khi ấy, Tư Cụt có cảm giác như muốn ngăn mũi kim nhọn hoắt đang đâm vào da thịt hẳn, khiến toàn thân đau đớn lạ lùng. Trong lòng hẳn bùng lên một tình thương vô tận. Hẳn thấy yêu Mila lắm lắm, sâu xa hơn bao giờ hết. Trong khoảnh khắc hẳn quên hẳn Tâm Răng và Ba Mòde, quên hẳn khẩu súng quái ác đang kề kề bên mình. Hẳn chỉ nghĩ đến người đẹp đang bị bọn ngu dốt đầu mã diện hành hạ.

Toàn thân nóng bừng. Tư Cụt thét lên một tiếng thảng thốt :

— Thôi!

Mila ngừng lại, như bị một mãnh lực vô hình níu cứng tay chân. Nàng đứng thẳng như pho tượng giữa phòng. Một bầu không khí nặng nề đè xuống đầu ba gã đàn ông ngầy ngật.

Bình tĩnh mòng, Ba Mòde quắc mắt :

— Thằng khốn, tại sao mày phá đám cuộc giải trí của chúng tao ?

Gã Cụt nghiêng rắng :

— Bọn mày là quý sứ. Tao không còn bụng dạ nào ngắm Mila múa bụng, ngoáy mòng để rồi bị bọn mày hạ thủ.

Tâm Răng dẫn giọng :

— Nó biểu diễn cho chúng tao thưởng thức, mày chỉ xem «cọp» mà thôi. Đừng giả bộ dao dúc nữa, rắng nhìn cho sưng mắt để chết khỏi tiếc.

Tư Cụt cũng dẫn giọng đáp :

— Mày dọa tao vô ích. Bình sinh tao là người không sợ chết. Ngực đây, chúng mày bắn đi ! Bọn mày cứ giết quách cho rồi.

Tâm Răng nói :

— Hừ, chết đâu dễ dàng như thế. Mày còn bị làm tình, làm tội ề chề rồi mới được tắt thở.

Gã Cụt ung dung không chút sợ hãi :

— Tâm Răng, mày chỉ là nhãi ranh, tao đâu sợ. Chẳng qua bọn mày có súng. Nếu tay không, tao chấp cả hai đứa. Tao búng nhẹ là bọn mày bẹp đi như con ruồi chết dưới chân tao đây này...

Tư Cụt đập gót giầy trên nền gạch, rồi thân nhiên cúi xuống. Ba Mòde và Tâm Răng vô tình nhìn theo. Nhưng con ruồi chết bẹp dưới chân gã Cụt chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Chẳng qua hẳn áp dụng một trong các thủ đoạn đánh lừa thông thường của nghề đại bộm.

Vì kém kinh nghiệm, Ba Mòde và Tâm Răng đã sa bẫy một cách ngây thơ. Bản chất khôn ngoan và bén nhạy, Ba Mòde khám phá ra xáo kể của

đối phương, song Tư Cụt thì thố một miếng võ cực hiểm khiến bản xoy xỏ không kịp.

Trong nháy mắt, gã Cụt đứng vụt lên, bàn chân phóng ra như tên bắn. Ngọn cước ghè góm của tên trùm dao búa Vạn tượng đã phật trúng cườm tay cầm súng. Khẩu Mòde đen sì, lấp óng hăm thanh bằng cao su dài ngoằng, bị đá bật xuống sàn gác kêu lên tiếng khô khan.

Ba Mòde h' nguy hiểm đối với gã Cụt khi bản có súng — đặc biệt là có khẩu Mòde quen thuộc — trong tay. Mất súng, hẳn không phải là đối thủ đồng cân đồng lượng.

Nhưng bên cạnh Ba Mòde đang còn Tám Răng nữa. Biết bị lừa, Tám Răng bước tréo sang bên, rút lưỡi dao trong bọc ra, xẹt một vòng trong không trung. Mỉa rùng mình, đưa tay lên bụng mặt. Nàng sợ đến nỗi quên băng chạy trốn.

Gã Cụt không bỏ qua một cử động nhỏ nào của đối phương. Khẩu Mòde vừa rút xuống, Ba Mòde toan lượm, gã Cụt đã ngoài chân hất mạnh vào góc phòng, làm đồng ly chai rơi vỡ loảng xoảng. Đồng thời, hẳn quay mình về phía Tám Răng.

Mặc dầu chỉ có một tay, gã Cụt vẫn xử sự như người có thân thể bình thường. Loảng một cái, hẳn đã lòi được khẩu Iver Johnson nòng 22 đeo tồn ten dưới nách. Khẩu súng qui bầu nằm gọn trong lòng bàn tay sẵn sùi, hẳn nhắm giữa mặt Tám Răng bóp cò. Nếu viên đạn trúng giữa mặt, mũi và miệng Tám Răng sẽ nát ngườu, và gã Cụt khỏi cần tốn viên đạn thứ hai nữa.

Trong cuộc đời dọc ngang, ít khi gã Cụt phải dùng viên đạn thứ hai để kết liễu tính mạng kẻ

thù. Đạn của hắn được chế riêng, gồm nhiều hạt ghém li ti, bắn vào người là phá tung xương thịt như đạn dum-dum. Nòng khẩu 22 cũng là loại đặc biệt, có nhiều rãnh, nên viên đạn được xoáy lòng lốc, và xuyên vào mục phiêu giống cái đinh vít.

Biết tài Tư Cụt nên Tám Răng phải nhảy lùi lại một bộ, mặt xanh mét như trăm đờ. Hẳn định nhồi mình xuống sàn để tránh đạn, đồng thời phóng lưỡi dao vào họng gã Cụt. Nghệ thuật chơi dao của Tám Răng đã khét tiếng trong làng ăn chơi Vạn tượng. Dầu còn thua Tư Cụt, hẳn cũng đủ tài hạ thủ đối phương bằng nhát đầu tiên.

Tư Cụt chưa chịu bóp cò ngay. Vì hắn đã nắm chắc trong tay tính mạng của địch. Trước giây phút bị ăn, hẳn thích chơi trò mèo vờn chuột. Hẳn nhe hàm răng cái mả cười ênh ếch khi thấy Tám Răng cuộn tròn người, lăn lông lốc trên nền gác :

— Ha, ha, mày định trốn đi đâu ?

Bàn tay Tám Răng run run, cán dao dính chặt vào hồ khẩu như bị từ thạch thu hút.

Ba Mòde lồm cồm bò dậy, hai chân lảo đảo, đứng không vững. Giọng gã Cụt rit lên :

— Nhắm mắt lại cho khỏi thấy nòng súng của đàn anh. Chú em Ba Mòde ơi !

Tư Cụt quay kiều súng một vòng trên tay, rồi nhả đạn. Con vật hy sinh đầu tiên là Tám Răng. Vừa bắn, Tư Cụt vừa rủa :

— Thăng hồn xược. May phải lên thiên đường trước.

CỔ NHÂN CÓ CÂU «MƯU SỰ TẠI NHÂN, THÀNH SỰ TẠI THIÊN», gã Cụt là người Lào nên càng tin hơn

vào định mạng. Định mạng đã xô ngọt gã Cut, khiến viên đạn đầu tiên bị thổi. Một tiếng «cắc» nho nhỏ nổi lên rồi cầm bắt, viên đạn khôn kiếp không chịu nổ toang và cắm vào giữa mắt Tám Răng.

Khẩu Iver Johnson của gã Cut thuộc loại 57, rulo chứa được 8 viên đạn. Loại này không gây ra khó khăn cho người bắn mỗi khi đạn hết. Bởi vậy, gã Cut không biến sắc khi thấy Tám Răng chưa chết. Thái độ bình tĩnh khác thường, bản bộp có lần thứ hai.

Lại «cắc» một tiếng. Rồi cầm họng. Hai viên đạn thổi liền tiếp, việc này ít khi xảy ra trong làng tác xạ. Ba Mòde và Tám Răng không phải là bạch dến thư sinh nên gã Cut khó có hy vọng bộp có lần thứ ba. Lưỡi dao sắc như nước của Tám Răng xoay vèo qua đầu, gã Cut phải thụp xuống suýt nữa mất mảng tóc.

Ba Mòde cũng vung ra con dao nhọn hoắt. Thử dao bấm nút này có cái lưỡi dài thè lè giấu trong cán, dân anh chị ở Âu châu thường dùng trong các trận sát lá cà, vì nó nhỏ bấp dề cất trong túi áo, lại đâm rất ngọt, ngọt như đâm vào bơ, và rút ra nhiều khi không dính máu mà nạn nhân đã tử thương.

Gã Cut né sang bên tả, mũi dao của Ba Mòde trạch ra ngoài. Hắn ném khẩu súng phản chủ xuống sàn, rồi thuận tay rút lưỡi dao bách chiến bách thắng ra.

Với con dao cán gỗ, dùng lâu biến thành màu vàng rơm này, gã Cut đã dọc ngang khắp chốn từ Vọng các tới Vạn tượng, du dăng Lạc-Thái phải

cụp tai chạy trốn. Kề nào gan dạ cũng chịu được vài ba phút độ dao là cũng, vì trong tay gã Cut con dao trở nên một làn chớp xẹt sáng quắc, tóe hào quang tứ phía, dựng vào đầu là máu chảy, thịt rơi đến đây. Có lần xung đột với ba tên anh chị ở Nông khai, trước sự chứng kiến của làng du dăng địa phương, gã Cut đã trở tài múa dao, đâm ngã cả ba trong vòng một phút đồng hồ. Kề địch bị tử thương mà trên mình không có vết máu. Gã Cut ung dung ngồi xuống đất, mổ bụng từng đũa cắt lấy bộ gan, rồi đốt lửa thui chín đem nhấm rượu. Từ đó, oai gã Cut vang lừng suốt giải sông Cửu Long.

Tám Răng thét lên :

— Ba Mòde, cần thận đấy. Thăng Cut chơi dao cừ lắm.

Gã Cut nhảy lùi, miệng bô bô :

— A, bọn mày đã biết ông nội là thần dao thì còn vuốt râu hùm làm gì nữa. Tao tha chết cho hại đũa mày, thôi rút đi cho rảnh mắt. Chắc bọn mày đã nghe nói tới vụ tao ăn gan ba thằng anh chị hét ra lửa ở Nông khai. Bọn mày còn trẻ, gan nường nhấm rượu tuyệt ngon...

Ba Mòde cười nhạt :

— Mày lầm rồi. Hôm nay, mày phải chết dưới tay chúng tao... Không ngờ mày là đũa lão luyện trong nghề mà bị phỉnh phờ như con nít. Tư Cut ơi, vênh tai mà nghe... Ông chủ đánh lừa mày đấy. Mày đâu độc thiếu tá Sim Leng nên mày phải chết. Ông chủ sợ mày phản phé, khai tuốt tuốt với công an, mày hiểu chưa ? Ông chủ lập mưu thuê

mày giết Mila, rồi sau đó chung tao sẽ giết mày... Vì mày tàn nhẫn không chịu hóa kiếp cho nó, buộc lòng chúng tao phải thay đổi chương trình.

Tư Cụt rit lên :

— Thằng Simon phải gió ! Nó hứa trả công tao 50 lượng vàng, ngờ đầu lại nuốt lời. Lát nữa, tao sẽ vằm nó hàng trăm mảnh mới người được con giặc.

Tám Răng cười ồ :

— Ái chà, đòi giết cả ông chủ ! Nay, tao bảo cho mày biết, ngoài chúng tao ra, đang còn nhân viên khác của ông chủ canh gác bên ngoài. Nếu chúng tao xảy tay, họ sẽ vào cứu. Nếu chúng tao chết, nội đêm nay, họ sẽ báo thù, và quăng xác mày xuống sông Cửu Long, biểu tôm cá một bữa no nê... Trừ phi mày hóa thành con muỗi mới dụng được lòng chân ông chủ... Mày giỏi võ thật đấy, song võ của mày chỉ là trò chơi đối với ông chủ... Và trước khi mở được vào người ông chủ, mày còn phải đánh ngã toán vệ sĩ cũ khời...

Ba Mòde gạt ngang :

— Đừng nói chuyện tầm phào với nó nữa, mất thời giờ vô ích. Bọn mình còn phải xuống xóm uống rượu. Tư Cụt ơi, liệu chống đỡ đi con..

Gã Cụt xoay dao một vòng. Lưỡi dao của hắn chạm dao hai đôi đầu kêu keng keng rộn người. Tám Răng loạng choạng suýt ngã, còn Ba Mòde phải níu cánh cửa để khỏi mất thăng bằng.

Gã Cụt phá lên cười :

— Các cháu ơi, đã biết ngón đòn thần sầu của ông nội chưa ? Mới nhát mở đầu mà các cháu đã

lảo đảo, liệu còn hơi sức đâu chịu được vài ba trăm hiệp.

Ba Mòde xông vào giữa làn dao của gã Cụt đâm chém loạn xạ. Gã Cụt phải né tránh. Hắn ré lên :

— A, cái thằng con nít lại to gan lớn mật.

Nói đoạn, hắn tiến lên hai bước, đâm dứt một cái rồi phọt lưỡi dao vào mặt Ba Mòde. Ba Mòde thoát chết, song Tám Răng lại đâm xăm tới, lưỡi dao xén mất mảnh áo trên vai, kèm theo miếng thịt to tướng.

Mùi máu tanh tươi làm Tám Răng hăng lên. Hắn xoạc chân lấy tấn, rồi dùng toàn lực đâm vào giữa tim đối thủ. Gã Cụt nhấc dao lên đỡ.

Choang...

Lưỡi dao của Tám Răng bị mẻ một miếng. Hắn bị bắn vào tường, song không ngã. Ba Mòde đã xấn lại, một trận thư hùng diễn ra. Bắn súng đã giỏi, Ba Mòde đánh dao cũng giỏi không kém. Đường dao của hắn biến hóa khôn lường, lúc đâm bèn tả, khi thọc bèn hữu, tưởng như đùa bỡn song rất nguy hiểm. Biết địch không phải tầm thường, gã Cụt trở nên thận trọng, mỗi miếng đòn đều được tính toán kỹ lưỡng.

Phàm trong đời việc nào cũng phải kết thúc, nên sau năm phút xung đột phần thắng đã nghiêng về phía Ba Mòde và Tám Răng. Có lẽ vì thiếu sung sức—trước giờ lâm trận hắn đã mất một phần tâm lực trước tâm thần nồn nã của Mila, hồi tối hắn lại say sưa gần hai tiếng đồng hồ với một ả mỹ miều trong phòng ngủ—gã Cụt không còn đánh đỡ tinh táo như trước nữa.

Gã Cụt lờ một đường dao. Tâm Răng phồng thẳng một mũi vào ngực kẻ thù. Vết thương đỏ máu như suối. Gã Cụt không rên một tiếng, mặc dầu mặt hơi biến sắc. Ba Mòde bời nhát thứ hai vào cánh tay, gã Cụt găm lên như hổ đói, khoa dao như chong chóng, đâm lia lia vào mặt đối thủ.

Tâm Răng lãnh một nhát giữa bụng, ruột gan đổ ra lòng thông. Một tay bị chỗ bị đâm, tay kia Tâm Răng vẫn chống đỡ gan dạ khiến gã Cụt phải khen thầm :

— Thằng mọi này giỏi thật.

Gã Cụt lại hờ một đường dao khác. Lặn này Ba Mòde đã chực sẵn nên gã Cụt vừa mất tròn, hấn đã lọt vào khoảng trống, thúc mũi dao kinh hồn vào ngực gã. Gã Cụt thét lên một tiếng khùng khiếp, loạng choạng một giây rồi ngã vấp vào tường.

Tâm Răng nhẩy xô lại, lưỡi dao sửa soạn phập xuống nhát kết thúc. Hấn không ngờ Tur Cụt lại có sức chịu đựng dẻo dai đến thế. Hai vết thương vào ngực làm mất một lít máu trong khoảnh khắc chưa tiêu hủy được nghị lực chống trả của gã Cụt. Trái lại, gã Cụt hăng thêm.

Hấn nhòm dậy như được bà tiên thần diệu cho năng lực đơn. Giọng hấn rền vang :

— Hừ, chúng mày định giết tao !

Tâm Răng thọc dao vào cổ gã Cụt. Gã Cụt vùng dao lên đỡ. Sức lực cuối cùng của hấn được tâu vào cánh tay gân guốc khiến Tâm Răng khựng người một giây, toàn thân rung chuyển vì đau buốt.

Trên môi Tur Cụt nở lóe một nụ cười kiên canh. Tuy nhiên, hấn chỉ cười được một nửa rồi chìm lại. Vì Ba Mòde nối đuôi Tâm Răng phóng tới.

Tur Cụt ngã người sang bên để tránh, song lưỡi dao ghê gớm đã ngập vào ngực.

Tur Cụt rú lên, vận binh tấn, rút phăng lưỡi dao ra, rồi ném trả vào đối phương. Ba Mòde cúi thụp xuống, mũi dao đâm vào tường kêu keng một tiếng khô khan, rồi rơi xuống đất.

Thế là hết.

Biết sắp chết, Tur Cụt bình thần nhắm mắt lại. Đột nhiên, hấn cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Hấn không sợ chết, song không thích chết, vì cuộc đời đối với hấn là thú vui đương đầy kho báu vật chất. Giờ đây, hấn lại thích chết. Ý nghĩ cuối cùng của Tur Cụt được dành cho tâm thần mỹ miều và trắng nõn của Mila.

Hấn sẽ gặp lại nàng dưới địa ngục. Nếu được ôm nàng vào lòng, thì địa ngục nóng như lò nướng bánh, hoặc lạnh như tảng băng, hấn vẫn tìm thấy hạnh phúc.

Tur Cụt nằm lãn trên nền gạch, mắt mở rộng. Dương như kẻ hấp hối muốn nhìn Mila lần chót, để hẹn thầm với nàng. Rồi Tur Cụt nằm ngoẹo đầu, thở hắt ra.

Tâm Răng xả xuống, đâm lầy đâm dề. Ba Mòde can ra :

— Mày làm gì thế ?

Tâm Răng chọc thêm nhát nữa vào cuống họng rồi mới chịu ngừng dao. Giọng máu đỏ lôm từ yết hầu nạn nhân tuôn ra. Tâm Răng liếm mép :

— Anh cho tôi làm một ngụm nhé.

Ba Mòde khoát tay :

— Không được. Phải hạ thủ con bé đã.

« Con bé » là Mila. Ba Mòde giết mình như

như ngồi trên ổ kiến lửa : «con bé» đã trốn đâu mất. Hấn gọi to :

— Mila, Mila, mày trốn đâu rồi ?

Không có tiếng trả lời. Tâm Răng tông ra cửa. Thừa lúc ba người quần thảo, Mila đã lén ra ngoài hành lang. Song nàng không đi được xa. Nàng sợ nhớ ra thân thể trần truồng nên ngần ngại trong một phút. Thời gian trừ trừ này là bản án tử hình đối với người đàn bà còn chút e lệ trong lòng.

La lũng thây ! Lúc cần che giấu nàng lại phò bày toàn bộ, còn khi phải tranh thủ thời gian để tìm sông nàng lại thận trọng. Thật vậy, nàng không e lệ, trái lại còn vui sướng khi được cởi quần áo mỗi đêm tại vũ trường Vieng Ratry, trên bục gỗ đánh xi bóng loáng, dưới ánh sáng chói mắt của ngọn đèn pha một ngàn nến, có thể chiếu rõ từng giọt mồ hôi lóng lánh trên tấm thân nõn nà và căng cứng. Tại sao nàng lại e lệ trước hai tên du đảng thô lỗ, còn trước hàng trăm người đàn ông biểu sắc nàng cười luôn miệng, vui vẻ bỏ hết những mảnh vải cuối cùng, chỉ còn trên mình ba ngôi sao đỏ bằng giấy, nhỏ hơn đồng xu ?

— Chính nàng cũng không hiểu nguyên nhân.

Ba Mòde gầm lên :

— Mila !

Với tấm khăn mỏng trên người, Mila rúc vào căn buồng xếp dùng để cất đồ vật vãnh cuối hành lang. Tiếng kêu của Ba Mòde xen lẫn tiếng gió dữ dẫn từ ngoài sông Cửu Long thổi vào, thành một âm điệu rùng rợn khiến Mila rợn tóc gáy.

Nàng rúc sâu vào góc, không để ý tới mạng nhện chi chít, tới bày kiến lửa thì nhau bám vào

làn da ngon lành của nàng. Bình sinh nàng rất sạch sẽ. Sim Leng đã gọi đùa nàng là phụ nữ Nhật bản. Vì nàng tắm nhiều lần mỗi ngày, và ưa tắm nước nóng như người Nhật. Đêm nay, nàng nhận thấy xô phòng đen kịt này sạch sẽ lạ thường, còn sạch sẽ gấp chục lần sân xi bóng loáng của vũ trường mà theo lệnh nàng hai nhân viên Vieng Ratry phải lau cho đến khi biến thành gương soi trước khi nàng tiến ra nhảy múa thoát ý.

Nàng lại sợ chuột hơn mọi vật trên đời. Vạn tượng là một trong những thị trấn mà chuột mọc làm quê hương nên nàng hết sức thận trọng. Tuy vũ trường Vieng Ratry thuộc loại tân tiến, trần thiết sang trọng, toàn khách thượng lưu, nàng vẫn có ấn tượng là có chuột.

Mỗi khi trình diễn, nàng thường yêu cầu một người chực sẵn để đuổi chuột, mặc dầu từ nhiều tháng nay chưa thấy con nào. Có lần nàng hoảng hốt bỏ chạy ra đường, quên mặc quần áo vì một ông khách hăm mộ thất vọng đã bỏ con chuột giả bằng nhựa ở gần cây đàn dương cầm, bên dưới sân khấu thoát ý vũ.

Tiếng chuột đua nhau kêu chín chít trong buồng xếp. Chuột cha, chuột mẹ, chuột con, chạy rần rần. Một con chuột đồng kích xù nhảy vào lòng nàng, làn da lạnh lạnh gớm ghiếc xông lên một mùi lợm mửa. Song Mila không cảm thấy lạnh và lợm mửa. Ngũ quan nàng căng thẳng đến cực độ. Nàng nghe thấy, ngửi thấy, cảm thấy thân chết đang tiến vào căn phòng chật hẹp.

Qua tiếng chuột diệp tại, nàng nghe rõ tiếng

chân người dẫm ngoài hành lang âm mốc. Nàng lại run như cây sậy.

Tám Răng đứng trước cửa phòng :

— Lạ nhỉ, nó không mặc quần áo; tất không đảm xuống nhà . . . Hay là . . .

Ba Mòde vỗ đánh đét vào vai Tám Răng :

— Đùng rồi, con bé trốn trong này.

Tám Răng cười hềnh hếch :

— Được, anh để nó cho tôi.

Ba Mòde đập toang cánh cửa ộp ộp :

— Mìla.

Mìla thu nhỏ thêm nữa, và cố nén thở. Nàng hy vọng hai gã đàn ông chỉ hỏi bằng quơ rồi trở phòng khác. Nàng không ngờ Ba Mòde đánh hơi rất giỏi. Hắn chìa đèn bấm vào xó buồng, giọng dữ tợn :

— Mìla, tại sao mày cầm miệng ?

Biết trốn không thoát, Mìla phải lên tiếng :

— Eeeemmm . . . đây.

Tám Răng quát lớn :

— Đồ khốn nạn. Mày làm chúng ông tìm hộc mặt mới thấy.

Hắn nắm tóc nàng, lôi sềnh sềnh ra ngoài như bị gao. Máu diên sôi sùng sục, Ba Mòde đập mạnh vào lưng nàng. Nàng ngã chúi, mặt vấp xuống đất, máu tuôn đầy miệng.

Tám Răng kéo tay nàng ngồi dậy. Sự cạo sát của lau da làm hắn bàng hoàng. Tia lửa đèn dục tỏa ra ngoài mắt, hắn xà xuống, sửa soạn ôm ghì lấy nàng. Đoan được phản ứng của bạn, Ba Mòde vội chìa súng vào đầu Mìla, bóp cò.

Nàng quẫy mình, xô Tám Răng Vi thế viên

dạn quái ác trượt ra ngoài. Ba Mòde nã thêm phát nữa. Trúng đạn, Mìla quần quại trong vũng máu.

Đột nhiên, Ba Mòde khựng người. Hắn vừa nghe tiếng động khả nghi. Tám Răng cũng nghe tiếng động lạ lùng này. Hắn đứng vùng lên, tay nắm chuôi dao. Ba Mòde nói nhỏ :

— Có người mày ạ.

Ba Mòde thoáng thấy một bóng người cao lớn nhỏ khỏi thang gác. Hắn giơ súng lên, bóp cò lia lia

Bóng người cao lớn là Văn Bình.

Văn Bình xô Thiếu Cơ ngã xuống. Đồng thời, chàng cũng nép mình vào tường.

Đoàng, đoàng, đoàng, ba phát súng nổ liên tiếp, lửa máu da cam sáng rực hành lang tối om, chỉ chít mảng đen.

Nhìn cách bắn, Văn Bình biết đối thủ là tay cự phách trong làng tác xạ, tuy nhiên chưa giàu kinh nghiệm chiến trận như chàng. Kẻ giàu kinh nghiệm không đại đột bắn trước trong bóng tối, vì tia lửa từ họng súng tóe ra sẽ giúp địch khám phá mục tiêu.

Không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, Văn Bình bắn trả, nhưng vừa bóp cò xong chàng nắm rạp xuống sàn gác. Hai phát súng khác nổ ròn, do hai khẩu súng lục khác cỡ 7, 65, và 9 ly. Chàng bò tới vách tường thẳng góc thước thợ với hành lang. Nấp ở đây, chàng không sợ địch nhìn thấy.

Chàng nghe tiếng chửi rủa tục tĩu, rồi súng lại nổ. Tám Răng quát to :